

Малкиятъ продавачъ.

М. Теофиловъ.

бълки!... Ябълки!...

На улицата е шумно: посрѣдъ нея гърмятъ талиги, а по тѣснитѣ тротуари се тълпятъ проходящи — разминуватъ се, засмѣни или сърдити, говорятъ, смѣятъ се и бързатъ нѣкъждѣ, къмъ нѣкого, за нѣщо...

— Ябълки!... — Малкъ продавачъ плахо се въвира изъ тълпата, забъркано поднася своитѣ злато-червени плодове, слиза отъ тротуара, за да прѣвари и пакъ се провиква:

— Ябълки!...

Гласътъ му трепери. Минуващитѣ го поглеждатъ — единъ отъ любопитство, други — безъ да искатъ, ей-тъй е на, само защото имъ е прѣградилъ пътя, а трети го отмѣстятъ съ ржка и продължаватъ, записани въ своята работа.

— Мило момченце, каза му единъ високъ господинъ, като го улови за рамото и го поотдрѣпна настрана — тукъ не ще продадешъ нищо: иди въ градината, край рѣката...

Малкиятъ продавачъ обързи напрѣдъ, цѣлъ разтреперанъ отъ страхъ и смутъ.

... Въ градината, край рѣката... Та вчера не бѣ ли и тамъ? — Въ градината го гонѣха голѣмитѣ продавачи; тѣ бѣха високи и зли арна-